

De boekjes van A. HANS worden in alle scholen aanbevolen, omdat zij oeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van over land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt worden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de Duinen. — 418. Leo op de Kotschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de Slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den Nacht. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor het Recht. — 431. Het Spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vreezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond Eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de Deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberge. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't Dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten Schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gestoorde Zesdagenkoers. — 452. Uit een Gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 454. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstige Tocht. — 458. De verkleede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het IJs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Groote Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Tweemaal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djees, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtreiziger. — 478. De Kinderen van den Visscher. — 479. Een vlucht in Rusland. — 480. Het Turfschip van Breda. — 481. Kerstmis in Sneeuw en IJs. — 482. Een vreemde Oudejaarsavond. — 483. De Tooveres van het IJs. — 484. Een Cow-Boy in de Gevangenis. — 485. De Jonge Strandlooper. — 486. Een Wonderbare Terugkeer. — 487. Het gestoorde Kamp. — 488. Een blijde Wederkomst. — 489. Het geheim van het Kraaienhof. — 490. De Ridder met het Zilveren Kruis. — 491. De Heldin van den Vuurtoren. — 492. Koning Albert I. — 493. Koning Leopold III. — 494. Het Licht in de Duinen. — 495. Voetballers in Amerika. — 495bis Koning Albert aan den IJzer. — 496. Vaders Vlucht. — 497. Een Martelares. — 497bis Te Marche-les-Dames. — 498. De Jonge Verstekeling. — 499. Ada's Avontuur. — 500. Uit het Leven van A. Hans.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

PRIJS : 60 CENTIEMEN.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren.

Bij de Kabouters

BIJ DE KABOUTERS

Op den heuvel stond de molen van Klaas Grommeling, die een dochter had, Kaatje, en drie zonen. Walter, Jacob en Bruno. Moeder was al lang dood. Kaatje deed het huishouden en ze was een vlijtig en braaf meisje. De jongens werkten ook ijverig, maar toch was de vader altijd aan 't brommen. Nooit ging het naar zijn zin. Voor Kaatje kon hij nog wel eens vriendelijk zijn, maar zijn zoons sloeg hij soms leege meelzakken om 't hoofd.

— Die mulder heeft een juisten naam, zeiden de menschen in 't ronde. Hij gromt en bromt den heelen dag.

't Was een triestig gezin. De zoons hadden veel verdriet over die onrechtvaardigheid van hun vader.

Op zekeren morgen was Klaas Grommeling weer brommend opgestaan.

Walter zat te eten.

— Nog niet aan 't werk! riep de molenaar uit.

— Vader, ik heb gemalen tot drie uur van den nacht. Toen kon ik pas naar bed, want vier boeren moesten vanmorgen meel hebben.

— Praatjes, allemaal praatjes! tierde Klaas Grommeling. Een luiaard zijt ge.

Hij greep Walter bij den kraag en stak hem buiten de deur.

— Wie niet werkt moet niet eten! snauwde hij. Naar den molen, dagdief!

Walter kwam bij zijn broers en vertelde wat er gebeurd was.

— O, hoe kan vader zoo onrechtvaardig zijn! sprak Jacob treurig. Ik zal eens bij hem gaan om te zeggen dat ge werkelijk tot drie uur vannacht op den molen geweest zijt.

Jacob begaf zich naar de woning die vlak bij den molen stond.

— Nog een luiaard! zei Klaas Grommeling. 't is pas acht uur, en ge komt zeker al zien of de aardappelen voor het noenmaal al koken...

— Neen, vader... maar Walter...

— Wat Walter! schoot de mulder uit. Ik zal u Walteren als ge niet dadelijk naar uw werk terugkeert...

En woedend nam hij den bezem, waarmee Kaatje den vloer aanveegde... en wilde Jacob slaan, die echter zoo vlug hij kon, naar den molen vluchtte.

— Met vader is er niet te praten, zei Jacob tot broers.

— Och, dat weten we immers al lang, sprak Bruno. En vader wordt met den dag lastiger.

Zoo'n leven is niet uit te houden... O, hadden wij maar een kaboutermutsje, dan waren wij allen uit den nood.

— Wat is dat dan?, vroeg Jacob.

— Ik heb nooit van zoo'n mutsje gehoord, sprak Walter.

— De dwergen, die in de groene bergen wonen, vertelde Bruno toen, hebben mutsjes, die men ook wel nevelkapjes noemt. Wie van de gewone menschen er een opzet, is onzichtbaar. En dat is wat moois, want dan kan men de menschen uit den weg gaan, die niets van ons willen weten, en die ons nimmer een goed woord gunnen. Men kan gaan, waar men wil, nemen wat men wil.

Als we zoo'n mutje op hadden kon vader ons niet zien, wanneer we tusschen het werk eens in huis moeten zijn.

— Dat zou ons te pas komen, vond Walter.

— Doch hoe krijgt ge zoo'n zeldzaam mutsje? vroeg Jacob.

— De kabouters of dwergen, antwoordde Bruno, zijn een klein, grappig volkje dat gaarne speelt. Het is hun grootste pret hun mutsjes in de lucht te werpen net als een bal. Men behoeft niets te doen dan op te passen als een dwerg zijn mutsje omhoog werpt, en men moet dan snel het dwergje pakken en het mutsje zelf op vangen. Dan kan men het mutsje bewaren om zich zelf onzichtbaar te maken, of men kan de dwergen er

zooveel voor vorderen, dat men voor zijn geheel leven gelukkig is. Want de dwergen zijn rijk en hebben veel macht. Ze kunnen uit een domoor een wijze maken en uit den luisten student een hoog-geleerd professor, van een barbier maken zij een dokter en van een klerkje een minister.

— Wel, dat is wonderlijk, zei Jacob. Ga naar de dwergen heen en verschaf u zelf en voor ons zulke mutsjes, of tenminste een voor u, en help ons dan ook, dat het hier verandert.

— Ik zal het doen, zei Bruno.

De broeders spraken hierover nog wat voort. En Bruno besloot maar dadelijk de reis te aanvaarden. Hij zei tot Walter en Jacob waar de kabouters woonden.

Een vrouw in het bosch had hem van de dwergen verteld en hem gezegd, waar die drollige manekens verbleven.

Het was een lange reis over bergen en door dalen, langs rivieren en door bosschen.

Maar eindelijk kwam Bruno aan het kabouter of dwergenland. Hij zag eenige van die heel kleine ventjes als konijnen in den grond verdwijnen.

— Hier moet ik wachten, dacht Bruno.

Het werd avond. Bruno legde zich in het gras, in den maneschijn. En na een poosje zag hij een paar kabouters vlak bij hem spelen, met hun mutsjes werpen en allerlei grappen maken. Daar

viel zoo'n mutsje bij hem neer. Reeds greep Bruno er naar, maar de dwerg, van wien het mutsje was, bleek vlugger dan hij, pakte zelf het mutsje en schreeuwde: «Dievio! Dievio!». En opeens wierpen alle dwergen zich op den armen jongen en 't was alsof een mierenhoop op een kever krabbelde. Bruno kon tegen de groote menigte niets uitrichten.

De dwergen namen hem gevangen en sleurden hem mede diep onder den grond in hun onderaardsche woningen.

Toen Bruno niet terug keerde, hadden de andere broeders en de zuster groot verdriet daarover. Want ook de zuster was zoo goed en zachtmoedig en schreide dikwijls als vader zoo hard en onvriendelijk voor de jongens was en haar steeds voortrok. De oude molenaar echter morde. «Laat den slungel van een jongen naar den koekoek loopen, wat gaat mij dat aan? Een luie opeter minder in huis. Hij zal wel weer komen, hij is aan 't voer gewend! Onkruid vergaat niet!»

Maar dagen en nachten gingen voorbij en Bruno kwam niet terug, en de vader werd tegen de anderen nog onvriendelijker en ruwer. Dikwijls klaagden nu beide broeders tot Jacob zei:

— Weet ge wat, broeder? Nu zal ik op reis gaan naar de groene bergen. Misschien krijg ik een kaboutermutsje. Ik denk niet anders of onze broeder heeft zoo'n mutsje gekregen en is nu de

wereld ingegaan om eerst zijn geluk te zoeken, en daarbij heeft hij ons vergeten. Als ik gelukkig ben kom ik zeker terug.

Treurig namen de twee afscheid van elkander en Jacob reisde naar de groene bergen. En daar ging het hem in alles juist als het zijn broeder gegaan was. Hij zag de dwergen, greep naar een mutsje, maar de dwerg was flinker dan hij en schreeuwde: «Dievio! Dievio!» En de heele troep dwergen wierpen zich op en over Jacob, bonden hem dat hij geen lid kon verroeren, en brachten hem diep onder den grond in de onderaardsche woning.

Met het grootste verlangen en vol ongeduld wachtte de jongste broeder thuis in den molen op zijn terugkomst, maar te vergeefs! Toen werd hij heel treurig, want hij wist nu dat Jacob ongelukkig geweest was, en ook de zuster werd heel, heel erg bedroefd. De vader echter bleef onverschillig en zei maar: Weg is weg. Wien het huis niet bevalt kan gaan. De wereld is groot en ruim. In mijn huis heeft de timmerman een gat gelaten. Als 't den ezel te goed gaat, wil hij op 't ijs dansen en breekt zijn been. Laat den kijk-in-de-wereld maar loopen, wat klaagt ge over den stumper? Ik ben blij dat hij uit mijn oogen is!»

Tot dien tijd had Walter toch nog troost gevonden in het gezamenlijk lijden. Nu echter beide broeders weg waren, moest hij vaders booze

buiën alleen verduren en werd hem zijn lot ondragelijk. Hij zei daarom tot zijn zuster:

— Kaatje, ik ga ook weg, en als ik vaar als onze broeders, ziet gij mij zeker nooit weer. Vader houdt niet van mij, al is het niet mijn schuld. De scheldwoorden, die we vroeger met zijn drieën kregen, zijn nu voor mij alleen, en dat wordt mij te zwaar. Vaarwel...

Kaatje wilde hem eerst niet laten gaan, want zij hield veel van hem. Maar in alle stilte vertrok hij en overdacht onderweg heel nauwkeurig, hoe hij 't zou aanleggen, om een dwergenmutsje machtig te worden.

Toen hij bij de groene bergen kwam legde hij zich in het gras en wachtte, dat de kabouters kwamen om te spelen, te dansen en met hun mutsjes te werpen. Een van hen kwam heel dicht bij hem, wierp zijn mutsje omhoog, maar de jongen stak er geen hand naar uit. Hij dacht: «Ik heb allen tijd. Ik moet de dwergen eerst onvoorzichtig maken».

De dwerg nam zijn mutsje dat dicht bij den knaap lag, weer op. Het duurde niet lang of er viel weer eene muts vlak bij hem.

— Ei, dacht Walter, nu begint het mutsen te regenen.

Maar hij greep er niet naar, en wachtte. Eindelijk viel hem een vlak op de hand. Dat hield hij vast en sprong vlug overeind. «Dievio! Dievio!»

schreeuwde de kabouter die zijn mutsje kwijt was met zijn fijne schelle stem die door merg en been drong, en terstond kwam al het dwergenvolkje aangelopen.

Walter was met zijn mutsje nu onzichtbaar en de dwergen konden hem heelemaal niets doen. Allen begonnen erbarmlijk te jammeren en te klagen, dat hij toch het mutsje zou teruggeven en ze beloofden hem wat hij wenschte. Walter vroeg stilte en sprak:

— Nu kunnen we onderhandelen. Maar zegt eerst eens waar zijn mijn beide broeders gebleven?

— Die zijn beneden in het paleis van den groenen berg! antwoordde de dwerg zonder mutsje.

— En wat doen zij?

— Zij werken voor ons.

— Zoo! Zij werken — en gij dient nu mij. En nu, vooruit,, breng me naar mijne broeders! Hun werk is uit en uw dinest begint.

Nu moesten de onderaardsche mannetjes den mensch gehoorzaam zijn, omdat hij macht over hen had gekregen door het mutsje.

De verlêgen en bedroefde dwergjes leidden nu Walter naar eene plaats, waar een opening in den groenen berg was. Deze ging met muziek open en vlug daalden allen naar beneden. Daar waren verbazend groote, prachtige zalen, kleine kamers en kamertjes. En nu eischte Walter dat zijn broeders bij hem gebracht werden.

Deze kwamen en toen Walter hun dienaarskleding zag, lachte hij. Treurig riepen ze hem al van verre toe:

— Ach, lieve broeder, komt gij nu ook nog hier. Dan zijn wij toch weer bij elkander, doch in de macht der dwergen, zoodat we nooit meer het licht, de groene boomen en de goudgele korenvelden zullen zien.

— Lieve broeders! zei Walter, geduld maar, ik denk dat het blaadje gekeerd is! Heerenkleeding en prachtgewaad voor mijn broeders en mij! kommandeerde hij de dwergen.

Maar heel verstandig hield hij het mutsje goed vast, toen zijn bevel terstond werd opgevolgd en de dwergen hem hielpen bij het verkleeden. Daarna beval hij een tafel te dekken met kostelijke spijzen en heerlijken wijn, en daarbij wilde hij muziek en zang en dans. De dwergen vertoonden het beste, wat ze konden. En na de pret eischte hij een glazen koets met prachtige paarden om onder de groene bergen rond te rijden en al het schoone te bezien.

Daar reden de drie broeders door alle edelsteengrotten en zagen prachtige watervallen. Er groeiden zilveren leliën, gouden rozen, koperen tulpen.

— Rond onzen molen zijn de bloemen toch schooner, zei Walter.

— O, ja, sprak Jacob. De zonnebloemen, de

witte en roode rozen, zelfs de vergeet-mij-nietjes aan de beek.

— En de boomen, voegde Bruno er bij. En dan het land en de klaver met de roode belletjes... En we hebben de zon... de heerlijke zon.

— De dwergen komen alleen 's avonds uit den grond, vertelde Jacob. Ze zien slechts de maan en de sterren.

De drie broeders verlangden om naar boven terug te keeren. Het paleis van de dwergen scheen hun als een gevangenis.

— Nu zullen we eens onderhandelen over het teruggeven van het mutsje, zei Walter toen de reis geëindigd was. Brengt ons eerst boven.

— Maar laat ons hier praten, stelde de koning der dwergen voor, die een langen witten baard had.

— Niet hier, hernam Bruno, maar boven.

— Dat koninkje zou ons wel eens kunnen in zijn paleis houden, als we 't mutsje gegeven hebben, fluisterde hij tot zijn broeders.

De koning moest gehoorzamen. En de drie broeders verlieten met de dwergen het paleis.

— Hoor nu wat we vragen, zei Walter. Eerst een drankje uit uw kruiden om vaders ziek hart te genezen. Als vader daarvan gedronken heeft moet hij een gezond hart hebben, vol liefde, zoodat hij vriendelijk en rechtvaardig is. Ten tweede bezorgt ge ons een beurs geld voor Kaatje, on-

ze zuster. Die zou willen trouwen met Joris Dobbeldam, een molenaarsknecht, en het geld moet dienen om een grooten molen te bouwen. En ten derde voor ons een rijtuig met twee paarden om naar huis te rijden.

De koning stond dit alles gaarne toe. De molenaarszonen vroegen niet zooveel. De dwergen hadden het erger verwacht.

Daar stond het rijtuig met twee paarden, en de dwergen zaten op den bok. Een ander kabouter bracht het drankje, dat hij uit planten had bereid.

En twaalf dwergen kwamen met de beurs geld voor den nieuwen molen.

Toen gaf Walter het mutsje terug. En de dwergen bogen als knipmesjes.

— — — — —
In den molen bij den ouden brommerigen mulder was het slecht. Toen ook Walter was weggegaan, bromde Klaas:

— Nu... die is ook heen... allen weg van mijn molen... zoo gaat het... dat hebt ge ervan, als men kinderen groot brengt... ze keeren u den rug toe. Nu is alleen het meisje er nog, mijn oogappel, mijn lieveling.

Maar de lieveling zat te schreien.

— Schreit gij alweer! bromde de oude dan. Gelooft ge dat ik meen dat het om uw broeders is? Om dien anderen schreit ge, om den armen

bedelaar, die met u trouwen wil. Die heeft een geldbeugel zoo leeg als een uitgeklopte meelzak, hij heeft niets, gij hebt niets, ik heb niets. Zoo hebben we alle drie niets. De wieken liggen stil. Slechter kan het niet staan met den molen, als dat hij staat. Ik kan niet malen, gij kunt niet trouwen, of wij houden bedelaarsbruiloft, hé? De klanten blijven weg.

Zulke praatjes moest de dochter alle dagen hooren zoodat zij begon weg te kwijnen van verdriet.

Maar haar vader had ook smart. En al zei hij het niet, hij voelde veel berouw, over al zijne onrechtvaardigheid.

De boeren in 't ronde meenden dat de zonen van den mulder weggelopen waren, omdat het thuis voor hen een onmogelijk leven was. En ze wilden met Klaas Grommeling zelf geen zaken doen.

Zoo lag de molen stil... De boeren brachten liever hun graan een uur vandaar, waar een vriedelijke mulder woonde...

Doch op een avond hield een prachtige koets voor het molenaarshuis stil. Twee dwergen sprongen van den bok en verdwenen.

— Wat hebben we nu! riep Klaas Grommeling uit. Welke heer komt er mij bezoeken? Die sinjeur is zeker mis...

Maar Kaatje die scherper zag, riep verheugd uit:

— O, vader... laat ons God danken, want Walter, Jacob en Bruno zijn daar terug!

Klaas voelde zijn hart van blijdschap kloppen, maar vreugde wilde hij toch niet toonen.

— O, zijn de luiaards daar terug! bromde hij. Ja, zoo gaat het... als ze geen weg meer weten is de oude stal weer goed... En dan zeker net doen alsof er niets gebeurd is... Den oude voor een onnoozelaar houden, die al hun kuren voor lief moet nemen... Waar hebben ze die koets gestolen? Denken ze, dat ik nog de politie op mijn dak wil hebben!

Doch daar traden de drie broeders als heeren binnen.

— Dag vader, dag Kaatje! groeten ze vroolijk.

— O, is het huis dan toch nog goed! vroeg de mulder.

— Thuis is het 't best, vader, antwoordde Walter. En drink ons 't welkom toe van dit lekker wijntje...

Walter schonk het drankje in een glas en Klaas Grommeling ledigde dit. En o, wonder, opeens verhelderde zijn gezicht er kwam een vriendelijke glans op. De nijld verdween uit zijn oogen...

— Lieve jongens! zei Klaas ontroerd. Wat ben ik blij u terug te hebben. En nu zal ik nooit meer

brommen, nooit meer onrechtvaardig zijn. Vergeef me wat ik u misdeed...

— Maar vader, daaraan denken wij niet meer, sprak Jacob.

— De wieken zullen draaien en de steenen knersen als muziek, verzekerde Bruno.

De zonen vertelden hun avonturen.

Joris Dobbeldam, die met Kaatje zou trouwen moest ook komen op het feest. Hij kreeg de beurs goud om den molen te bouwen. En er zou werk genoeg zijn voor allen.

Nu kwam het geluk in het molenaarshuis. De zoons hadden ook voor zich zelf geld kunnen vragen, om dan zonder te werken lustig voort te leven, zeiden sommige menschen.

— Lustig leven, sprak Walter, dat kunnen we; de molen moet draaien. Grooter schat konden we aan de kabouters niet vragen dan voor vader een vriendelijk hart en voor Kaatje en Joris een molen waarop ze hun brood verdienen... En nu:

windeke waait

Molentje draait

't is de lust van den mulder...

DE SLAGENKONINGIN.

Oude menschen vertellen dikwijls hun kinderen en kleinkinderen van fraaie slangen met een gouden kroontje op den kop. Zij noemen die met allerlei namen: adderkoning, kroontjesadder, slangenkoningin en dergelijke.

Bij een gierigen boer, diende Lize, een medelijdend meisje. En in den koestel van dien boer woonde ook een slangenkoningin, die men 's nachts hoorde zingen, want de slangen zingen zoo schoon als de beste zangvogels.

Als de meid in den stal kwam en de koeien molk of ze voederde of stroo gaf, kroop dikwijls het slangetje dat zoo wit was als een witte muis uit den reet in de muur, waarin het woonde. Het keek met zijn heldere oogen naar de vlijtige meid, die dan altoos meende, dat het slangetje iets van haar verlangde. En zoo gewende Lize er aan in een kleine schotel wat melk te gieten. Dat dronk het slangetje en dan draaide 't met 't kopje, dat het kroontje glinsterde als een diamant en in den donkeren stal helder licht deed schijnen.

De goede Lize had aan de witte slang veel ple-

zier en merkte tot hare blijdschap, dat de koeien, sedert de slang melk kreeg, kostelijk groeiden. Ze gaven veel meer melk dan vroeger en waren zeer gezond. Ook de jonge kalveren zagen er uitstekend uit.

Maar eens kwam de boer in den stal, toen juist de slangenkoningin haar beetje melk kreeg. En daar de boer hardvochtig en hebzuchtig was, schold en raasde hij op de arme meid, alsof die de melk bij emmers vol had weggeven.

— Stoute deerne die gij zijt! schreeuwde de booze boer. Zoo doet ge dus met mijn eigendom! Schaamt gij u niet, zoo'n slang die 's nachts de koeien allerlei kwaad doet, te voeden en aan den stal te wennen? Wie heeft het ooit zoo gezien! Ik denk, dat ge een booze heks zijt, die 't er op toelegt mij arm te maken.

Lize had geen ander antwoord dan tranen. Doch de boer stoorde daar zich niet aan, schreeuwde en schold maar al meer en in zijn boosheid vergat hij de trouw en vlijt van 't arme meisje heelemaal. Hij tierde:

— Uit mijn huis, zeg ik u, uit mijn huis! En terstond ook! Ik wil geen slangen als kostgangers. Ik wil geen melkdieven en heksen in mijn huis! Pak uw kleeren en ruk uit! En laat u hier nooit meer zien, anders geef ik u aan den schout, dan gaat ge de gevangenis in en krijgt straf, gij heksenmeid. Op vijf minuten van mijn hof, anders

ransel ik er u met een knuppel af. Zoo de dure melk vermorsen en mij arm willen maken! 't Is een schande!

Luid schreiend ging Lize uit den stal naar haar kamertje, pakte haar kleeren bij een, en verliet het huis. In den stal hoorde zij een koe loeien. Toen werd het haar droevig om het hart. De boer was weggegaan, zij ging nog eens den stal binnen om afscheid van de goede koeien te nemen. Want het vee wordt langzamerhand voor ieder tot goede vrienden.

In 't eerste jaar zegt de meid: «de koe van mijn baas; in het tweede jaar: onze koe; en in het derde en later steeds: mijn koe».

Daar stond Lize in den stal en streelde nog eenmaal iedere koe. En haar lieveling lekte haar nog eens de hand. En toen kwam het slangetje ook aangekropen.

— Vaarwel, arm dier! Nu zal niemand u meer voederen! zei Lize.

Het slangetje hief zich op als wilde het zijn kopje op haar schoot leggen. Het kroontje viel er in en het slangetje gleed den stal uit, wat zij nog nimmer gedaan had... Het was een teeken dat ook zij het huis verliet, waar men in 't vervolg haar geen druppeltje melk meer gunde. De meid nam het kroontje. Ze wist niet hoe rijk zij was. Zij kende de kracht van het slangenkroontje niet.

Die het heeft en bij zich draagt, dien gelukt alles en wordt door alle menschen geacht en bemind.

Buiten het dorp ontmoette Lize een rijken, jongen boer, wiens vader voor eenige maanden gestorven was. Hij bleef staan, groette en vroeg, waar zij heen ging en waarom zij uit haar dienst was. Toen zij hem alles vertelde zei hij:

— Ga maar naar mijn moeder en zeg dat ik u zend.

Toen Lize nu op de hofstede kwam en de oude vrouw alles vertelde kreeg deze haar lief en nam haar bij zich in huis. En toen des avonds de knechten en meiden aan tafel kwamen, moest Lize bovenaan zitten, en hield ieder terstond veel van de nieuwe huisgenoot.

En na eenige weken vatte de jonge boer Lize bij de hand, en bracht haar bij zijn moeder en zei:

— Moeder, zegen ons, Lize zal mijn vrouw worden, want ik heb haar lief!

— Wij hebben haar allen lief! zei de oude boerin. Het is haar aan te zien, hoe goed en flink zij is. Daarom neem ik haar van harte gaarne als dochter aan!

Zoo werd de arme Lize de rijkste boerin van het dorp en ook verreweg de gelukkigste.

Met den gierigen boer echter, die om de paar druppels melk zoo boos werd en een trouwe dienstbode het huis had uitgejaagd, ging het spoedig slecht.

Niemand wilde nog bij hem wonen of werken. Alles vervuilde. Het vee werd ziek en stierf. De boer werd zoo arm als de straat. Lize kende geen wrok en zond den geruïneerden boer dikwijls wat eten.

Lize gaf haar koeien altijd zelf eten.

Eens toen ze daar mee bezig was zag ze ook plotseling de witte slang weer. Zij haalde het kroontje te voorschijn en zei:

— Dat is mooi van u, dat gij bij mij komt. Nu zult ge ook alle dagen versche melk hebben, zoo veel als ge wilt, en daar hebt ge ook uw kroontje weer met duizendmaal dank, dat ge mij geholpen hebt. Ik heb het nu niet noodig, want ik ben rijk en gelukkig door liefde, door trouw en door vlijt.

Toen nam de witte slang haar kroontje weer terug en woonde in den stal bij de jonge vrouw, en op de hoeve heerschten Liefde, Vrede en Geluk.

ASSCHEPOESTER.

Er was eens een klein meisje, en dat leefde blij en gelukkig, tot het opeens hare lieve, lieve moeder verloor en een nieuwe moeder kreeg, die twee dochters mee in huis bracht. De dochters waren schoon en blank van aangezicht, maar leelijk en

zwart van hart. Nu begon een booze tijd voor het arme kind, want de nieuwe moeder kon het meisje niet verdragen, behandelde het slecht en gaf het zwaar werk te doen. De kleeren welke het van vader gekregen had, moest ze uitdoen en daarvoor een grof kleed en lompe blokken aantrekken. Het moest vroeg opstaan, water halen, vuur maken, koken, wasschen en schuren. En als het dan eens in de kamer kwam werd het met schimpen en schelden spoedig weer naar de keuken gejaagd. Het mocht ook niet eens in een bedje slapen, maar moest bij den haard op de harde plaat gaan liggen. Daarbij plaagden en bespotten de zusters, die in fluweel en zijde gingen en nooit een vinger uitstaken, haar op allerlei manieren. Ze kenden geen greintje medelijden. En de booze stiefmoeder lachte om de grappen van haar slechte dochters.

Zoo strooiden deze bijvoorbeeld al de erwten welke het arme meisje uitgedaan had, in de asch, en zij moest die daar dan met veel moeite weer uit opzoeken. En omdat de arme meid altijd zoo bestoven en vol asch was, gaven zij haar ook nog den leelijken spotnaam van Asschepoester.

Op een dag moest de vader op reis gaan en vroeg aan zijn dochters, wat hij haar meebrengen zou. Toen verlangde de ééne mooie kleeren, de andere kostbaarheden en ringen van goud en edelgesteente. Maar Asschepoester zei:

— Och, lieve vader, breek voor mij 't eerste het beste groene takje af, dat u op de terugreis tegen den hoed stoot.

De vader vertrok. Bij zijn terugkomst bracht hij de meisjes mee wat zij gewenscht hadden; maar voor Asschepoester een klein groen hazelaarstakje. Het kind dankte den vader en plantte het rijsje op het graf van haar moeder. Ze weende en besproeide het met vele tranen. Daarvan groeide het rijsje en werd spoedig een aardig boompje. En Asschepoester ging dagelijks naar moeders graf, en altijd vloog een wit vogeltje op den boom, dat medelijdend op haar neerzag en het arme meisje troostte.

Na eenigen tijd werden al de jonkvrouwen in het land, die schoon waren, in het paleis van den koning genoodigd. De koning gaf een groot feest dat drie dagen duurde, opdat zijn zoon eene vrouw zou kunnen kiezen.

Nu schikten de twee stiefzusters zich allerkoselijkst op. En Asschepoester moest haar in alles behulpzaam zijn en de haren kammen en de mooie krullen vlechten. Zij zelve zou ook dolgraag naar het feest gaan, en met tranen in de oogen vroeg zij aan haar stiefmoeder of zij mocht. Die echter lachte en riep spottend:

— Een Asschepoester, en ten dans gaan! Dat zou me wat mooi's wezen! Ge hebt geen kleeren en geen schoenen.

— Zij meegaan! riep de oudste dochter... Denkt ge dat de menschen ginder mogen weten, dat we nog zoo'n grauwe vuile zuster hebben.

— We zouden niet weten waar kruipen van schaamte, zei de tweede dochter. Thuis zult ge blijven en werken...

Maar Asschepoester hield bij haar stiefmoeder aan en smeekte al maar door:

— O, laat me mee gaan, om het paleis te zien, en den koning en den prins, al de schoone heeren en dames... O, toe moeder!

— Nu goed, als ge dezen schotel vol erwten binnen twee uren weer uit de asch zoekt, kunt ge meegaan.

Asschepoester liep nu dadelijk naar de keuken duwde het venster open en riep:

« Och vogels, lieve vogels mijn,
Wilt nu mijn trouwe helpers zijn!
De goeden in het potje.
De slechten in uw strotje! »

Nu kwamen eerst het witte vogeltje van den hazelaarsstruik met twee witte duifjes, en eindelijk al de vogels van onder den hemel aanvliegen. En die pikten vlug, legden de goede erwten in een potje en aten de slechte op. Toen nu echter het meisje den schotel naar de stiefmoeder bracht en al blij was, dat zij nu ook naar 's konings paleis zou gaan, sprak deze:

— Gij dom ding, hoe kunt ge zoo iets in uw hoofd krijgen?

En toen nu Asschepoester schreide en niet op-
hield te schreien nam de stiefmoeder twee schotels
vol erwten, schudde die in de asch, en zeide:

— Als ge deze erwten op een uur uit de asch
kunt zoeken zult ge meegaan.

Nu liep Asschepoester weer naar de keuken,
opende het raam en riep het zelfde versje.

In een half uur was het werk gedaan.

Maar de valsche vrouw zei:

— Het helpt toch niet. Ge blijft thuis en doet
hier uw werk.

De stiefmoeder ging met haar trotsche doch-
ters heen.

Nu was Asschepoester geheel alleen en werd
nog treuriger, waarom zij naar het graf van haar
moeder liep. Daar zat het vogeltje op den boom
en zong en vroeg:

« Mijn lieve kind.

Zeg op gezwind:

Wat, ge van mij graag zoudt ontvangen.

En ik zal doen naar uw verlangen ».

En Asschepoester pakte het boompje en zeide:

« Boompje schud u dan en strooi

Op mij kleeren, nieuw en mooi ».

En pas had het meisje dat gezegd, of ze was
ook opgeschikt met een allerkostelijkst mooi
kleed en droeg prachtige sieraden van goud en

parelen aan den hals en aan de armen. Hiermee
ging ze dan nu ook naar het paleis van den
koning. Niemand kende haar, zelfs haar stiefmoe-
der en de zusters niet, die allen meenden dat zij
een vreemde koningsdochter moest zijn. En de ko-
ningszoon danste ook alleen met haar. En als een
ander kwam en met Asschepoester wilde dansen,
dan zei hij:

— Hei, hei, wat! Dat is mijn danseres!

Toen echter de dans was afgelopen en het
meisje naar huis ging, wou de koningszoon haar
wegbrengen, om te weten, waar zij woonde en
van welke familie zij was. Maar Asschepoester
was zoo spoedig heen, dat de koningszoon vol-
strekt niet wist waar zij gebleven was. Thuis hing
zij schielijk haar kleeren en sieraden weer aan
het hazellaarsboomje. Toen de stiefmoeder en de
dochters naar huis kwamen, zat zij in haar oude,
grove pakje in de keuken en had al haar werk
gedaan.

Den volgenden dag gingen de moeder en de
zusters weer naar het bal en moest Asschepoester
thuis blijven.

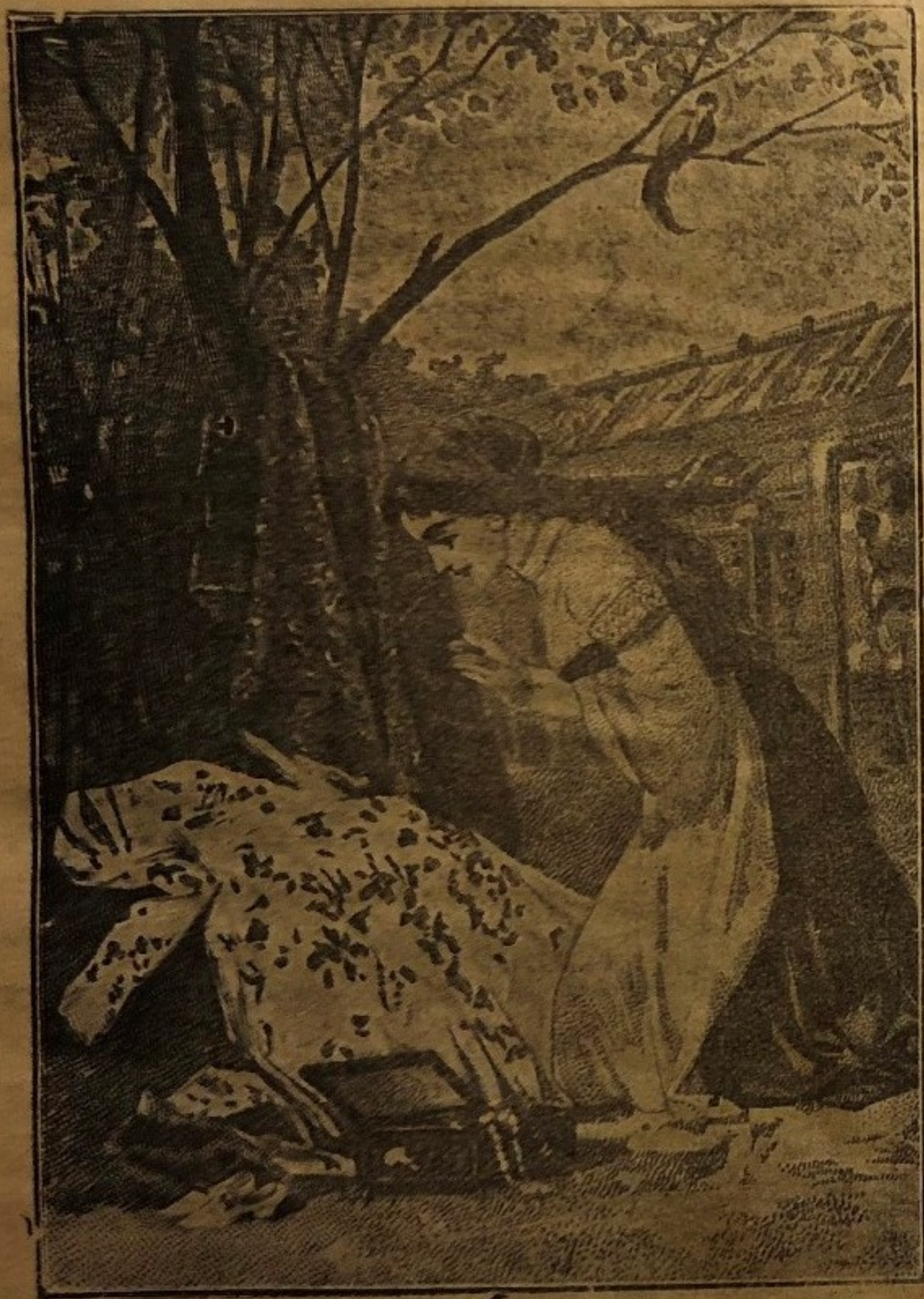
Zij liep nu echter weer naar het boompje, en
toen het vogeltje zong:

« Mijn lieve kind,

Zeg op gezwind:

Wat, ge van mij graag zoudt ontvangen.

En ik zal doen naar uw verlangen »

Toen riep zij:

« Boompje schud u dan en strooi,

Op mij kleeren, nieuw en mooi ».

En pas had zij dit gezegd of het vogeltje wierp haar nog een rijker kleed en nog veel kostbaarder juweelen dan gisteren toe. Hiermee schikte Asschepoester zich op, en ging weer ten dans in het paleis. Zij was de schoonste van allen en niemand kende haar. En de prins danste weer geheel alleen met haar. Toen echter de dans voorbij was en Asschepoester naar huis ging, wilde de prins haar weer begeleiden. Maar het meisje ontsnapte hem ook ditmaal, zoodat hij niet wist waar het gebleven was. Asschepoester deed als den dag te voren.

Ze hoorde haar zusters klagen over de vreemde prinses, die wel met den prins zou trouwen.

— Het moet een heks zijn, meende de moeder.

Zoo kwam de derde dag. En toen moeder en dochter naar het bal waren gegaan, liep Asschepoester weer naar het boompje.

Nu wierp het boompje een allerprachtigst en schitterendst kleed neer, zooals het meisje er nog geen gehad had, want het was heel van zijde en echt fluweel, de ringen en de kettingen van parelen en diamanten, en de schoentjes waren van 't zuiverste goud. Toen Asschepoester nu in zulke schoonheid op het bal kwam, wisten allen niet wat zij van verwondering zeggen zouden. De

Koningszoon had echter al op haar gewacht, ging haar tegemoet, danste weer geheel alleen met haar. Toen eindelijk de dans af was en het Assche-poestertje weer schielijk wegvluchten wilde, verloor zij op de trap een gouden schoen, en de prins raapte dien op. Den volgenden morgen zond hij zijn boden door het land. Die moesten den schoen vertoonen en uitroepen: « Alleen de jonkvrouw, aan wier voet deze kleine schoen past, zal de vrouw van den prins worden ».

Zoodra de stiefmoeder dit hoorde, ging zij met haar oudste dochter naar het paleis; want zij meende dat die de koningin moest worden omdat zij zulke mooie voeten had. Toen echter de oudste met den schoen in de kamer ging om hem aan te passen, wou de groote teen er niet in. Nu zeide de moeder, die daarbij stond:

— Hier hebt ge een mes; snijd uw grooten teen af. Als ge koningin zijt, moet ge niet meer te voet gaan.

Dat deed het meisje ofschoon het veel pijn deed, en nu ging de voet er in. Toen de koningszoon zag dat de schoen zoo goed paste, wilde hij de oudste tot vrouw nemen. Op dat oogenblik pikte echter het witte vogeltje buiten aan het venster en zong.

« Wie-de-wiet!

Vergis u niet.

Vergis u niet.

— 28 —

In dat schoentje is bloed, in dat schoentje is bloed
Dat is de valsche; die is niet goed ».

Nu zag de prins in dat schoentje, en joeg de oudste dochter de deur uit. De moeder haalde haar jongste dochter, en deze ging ook met het schoentje in de kamer om dat aan te passen. Toen dat niet paste, gaf de moeder, die daarbij stond, haar een mes en zei:

— Snijd een stuk van uw teen af; als ge koningin zijt behoeft ge niet te voet te gaan.

Dat deed het meisje ofschoon het erg veel pijn deed. Zij wrong den voet in het schoentje en ging toen naar den koningszoon. Toen deze zag hoe schoon de schoen paste, wilde hij de tweede tot vrouw nemen. Daar kwam echter het vogeltje weer aan het raam, dat pikte en zong:

« Wie-dewiet!

Vergis u niet.

Vergis u niet.

In dat schoentje is bloed, in dat schoentje is bloed
Dat is de valsche; die is niet goed ».

Nu zag de koningszoon het bloed, dat door de kous kwam en joeg ook de tweede dochter de deur uit. Maar tot de moeder zei hij:

— Hebt ge niet een andere dochter?

Die wou daar eerst niet voor uitkomen, maar ten laatste moest zij toch antwoorden. Toen zeide zij:

— Thuis is nog Asschepoester, een klein, mor-

— 29 —

sig ding; die kan onmogelijk de bruid zijn, want zij is heelemaal niet op het bal geweest.

De prins zond een dienaar om Asschepoester. Het meisje was aan het werk. Maar ze ging vlug naar den boom. En daar lag een nog schooner kleet en stond een doosje met juweelen.

Zoo opgeschikt kwam Asschepoester in het paleis. Daar zette zij zich neer om het schoentje aan te trekken, en zie, dat paste aan haar voetje alsof het voor haar gemaakt was, en zat er aan als gegoten.

En toen zij opstond en de prins haar aangezicht zag, herkende hij haar en sprak:

— Dat is mijn lieve vrouw.

Het vogeltje aan het venster zong:

« Wie-dewiet-de-wiet!

Uit is 't verdriet.

In dat schoentje is geen bloed,

In dat schoentje is geen bloed,

Dat is de rechte die is goed ».

De bruiloft werd met de grootste pracht en statie gevierd.

De stiefmoeder en haar dochters barstten bijna van nijd, maar dat hielp hun niet.

« Wie-dewiet-de-wiet!

Gij zijt de prinses niet »:

Zoo kwam het vogeltje aan hun raam zingen.
(Naar Grimm).

VAN EEN PRINS DIE NIET SLAPEN KON

Er was eens een prins, die niet slapen kon. Alle dokters moesten komen en hij, die de kwaal kon verhelpen zou een goede belooning krijgen. Maar niets hielp.

Op een zomerdag ging de prins een wandeling in het bosch doen. Toen het avond begon te worden zag hij dat hij verdwaald was. Een hevig onweer brak los. Na lang loopen kwam de prins aan een hut van een kluizenaar. Hij vroeg om binnen te mogen, maar de kluizenaar zei dat hij eerst een blok hout moest kappen. Werken was de prins niet gewoon en hij moest dan ook al zijn krachten inspannen.

En het duurde wel twee uur, eer het hout gekapt was. Toen voelde de prins zich zeer moe. En pas lag hij te bed of hij sliep als een roos.

's Morgens vertelde hij dat aan den kluizenaar.

— Nu kent ge het geneesmiddel tegen uw kwaal, zei de oude man. Werk elken dag een tijd en ge zult genezen zijn.

De prins keerde naar het paleis terug en volgde den goeden raad. En nu kon hij slapen.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden veel boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever: A. HANS-VAN DER MEULEN, te Contich.
